

MANIFEST UNITARI

DIA INTERNACIONAL PER A L'ELIMINACIÓ DE LA VIOLÈNCIA ENVERS LES DONES

25 de novembre de 2017

Avui, en el Dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones, tornarem a denunciar i recordar allò que hauria de ser una obvietat. I ho farem les vegades que calgui. No és una queixa. No és un caprici. Estem reivindicant els nostres drets fonamentals.

La violència masclista no és un problema de les dones. És un problema de tothom, tots i totes. I no són casos aïllats ni inevitables. Les dades són alarmants i només com a societat podem erradicar-la. No és fàcil. Hem heretat una tradició on les dones aguanten amb silenci, patiment i sentiment de culpa les agressions. Perquè encara vivim en una cultura masclista que ha normalitzat les conductes delictives contra les dones.

Ja n'hi ha prou. Cal construir una societat que no toleri la violència masclista. Perquè ara l'estem tolerant. I no és un desig ni un somni: és una necessitat urgent.

N'estem tipes. Estem tipes de tanta violència sexual. A la pròpia llar, al carrer, a la feina. On sigui i quan sigui. Exercida per la parella, per l'exparella, per familiars, per companys, per coneguts o per desconeguts. Estem tipes de ser notícia, de convertir les dones assassinades en xifres, de ser víctimes, que ens matin, que ens insultin, que ens grapegin, que ens violin, que ens vexin, que ens utilitzin. I tot, només pel fet d'haver nascut dones.

Estem tan tipes, que avui ens dirigim a vosaltres. Qui contribueix a perpetuar la violència masclista. Qui us amagueu o passeu desapercebuts però sabem que hi sou. Avui us assenyalarem.

-Als violadors: sí, vosaltres, els homes que ens heu forçat, que heu utilitzat la vostra força física, l'amenaça o la coerció per sotmetre'ns, que no heu volgut escoltar un no, els que us penseu que arriba un moment que ja és massa tard per dir que no. Encara que siguis marit, company, amic o acabat de conèixer. No és no, sempre. I quan sentis no, ni ens toquis. Només un sí és un sí. I aquest sí pot ser que no en qualsevol moment o en una altra ocasió. Quan utilitzeu les drogues, l'alcohol i les substàncies químiques per anul·lar la capacitat de decisió de les dones és masclisme disfressat d'estratègia de submissió. Mai, en cap cas, la pèrdua de consciència és sinònim de consentiment.

-Als abusadors: els que utilitzeu una suposada autoritat, a la feina, a casa, a la família, per sotmetre'ns, per agredir-nos, per fer-nos por, per fer-nos mal, per fer-nos xantatge, per coaccionar-nos, per utilitzar-nos en el vostre benefici i pels vostres interessos. Cap càrrec, cap responsabilitat, cap autoritat és més important que la nostra llibertat. No teniu cap poder sobre el nostre cos.

-Als assetjadors: els que ens molesteu pel carrer, a les festes majors, al transport públic, a la feina o a casa. Els que us refregueu contra els nostres cossos al metro. Els que exhibiu els vostres genitals a l'autobús. Els que ens perseguiu. Els que ens envieu missatges amenaçadors per mòbil o per correu electrònic. Els que controleu els nostres telèfons. Els que ens assetgeu a través de les xarxes socials. Els que espereu en un pàrking, en un ascensor, en un portal o ens perseguiu dient-nos allò que per a vosaltres són inofensives "floreteres". Els que ens insulteu quan no acceptem les vostres propostes. Deixeu-nos en pau. Si us diem que no, no insistiu. No és tímida. És que les dones som lliures per decidir amb qui volem estar i, sobretot, amb qui no volem estar.

-Als maltractadors: la violència és la vostra manera il·legítima d'exercir el poder. Els que aprofiteu la intimitat o privacitat per colpejar, per matar, per vexar, per agredir sexualment, per espantar. O per matar i maltractar els nostres infants. Això us empobreix com a homes i és un delictes que ha de ser perseguit per la justícia. Sou criminals. Les dones no som propietat de ningú.

-Als i les que calleu però sabeu què passa: qui els hi rieu les gràcies als assetjadors, qui heu consentit que es maltractés o es violés una dona, qui heu mirat cap a l'altra banda, qui no heu recriminat un abús de poder... Ja n'hi ha prou. Parleu. Assenyaleu. No sigueu còmplices. Sigueu íntegres o també us convertireu en culpables. Esteneu la mà a qui ho necessita de veritat. No tolereu la violència contra cap dona. No sou agents passius, teniu molt a dir, per aturar-los a ells i per a acompanyar-les a elles.

-Presentadors i presentadores de televisió que feu espectacle de la violència masclista. Amb la vostra feina mal feta contribuïu a perpetuar la cultura de la violència. Ja n'hi ha prou de veure maltractadors i violadors per televisió que es fan les víctimes i justifiquen el seu comportament. Prou de convertir víctimes en titelles al servei de l'audiència. Prou d'estigmatitzar dones maltractades, de perseguir-les pel carrer, de buscar on s'amaguen. Prou de vulnerar el seu dret a la intimitat i destruir la seva privacitat i la dels seus fills i les seves filles. No confongueu l'audiència: l'amor no és possessió. L'enamorament no és propietat. La violència contra les dones no és un espectacle. Fer-ho va contra l'ètica periodística, contra la responsabilitat professional, contra els drets de les persones i els infants.

-Periodistes i mitjans de comunicació que quan informeu de la violència contra les dones dieu que les dones es moren. Les dones no es moren. A les dones les maten. Les assassinen. A veure si ho enteneu d'una vegada. Assenyaleu el masclisme com a causa d'aquesta violència.

-Periodistes que quan maten una dona o els seus infants pregunteu al veïnat com era l'assassí. Ens és igual saber si saludava o si era bon veí. Prou d'explicar si l'assassí era gelós. Els assassins no es justifiquen ni tenen cap aparença especial.

-Professionals de l'audiovisual que perpetueu els tòpics que atempten contra les dones: no les convertiu més en objectes. Que el seu físic no determini la seva feina, no consentiu l'entreteniment que vexa les dones o que banalitza la violència de masclista. Pareu de tolerar missatges masclistes que normalitzen relacions de parella

tòxiques, que perpetuen tòpics sobre la realitat femenina que són falsos, caducs i nocius.

-Professionals de la publicitat i empreses anunciants que us recreu en l'estètica del patiment de les dones. No convertiu la violència contra les dones en bellesa i argument de venda. Prou d'imatges de dones sotmeses als homes, humiliades, mig mortes, per vendre perfums o rellotges o el que sigui. Prou de sexualitzar les criatures. Pareu de dipositar una càrrega eròtica sobre la infància. Les nenes i els nens no són productes al vostre servei.

-Empresaris de l'oci nocturn que utilitzeu les dones com a reclam dels vostres negocis: No sigueu còmplices de la violència masclista. Pareu de posar-ho fàcil als abusadors que poden trobar, en els vostres locals, la coartada perfecta. Ajudeu a combatre l'assetjament. No eludiu un problema molt greu que sabeu perfectament que també s'esdevé en el vostre àmbit.

-Professionals de la judicatura, l'advocacia, la medecina forense, i cossos policials que infravaloreu les denúncies de les dones: el vostre àmbit és essencial per erradicar la violència masclista. Documenteu-vos de les estadístiques i sigueu sensibles a la realitat social. Si menysteniu els testimonis de les dones agredides i el risc que suposa conviure amb un agressor, poseu en joc les seves vides. I recordeu: els fills i les filles també són víctimes de la violència masclista. No permeteu que la justícia sigui utilitzada pels maltractadors com una estratègia per continuar coaccionant les víctimes.

I finalment, a totes les dones:

Ningú pot privar-nos dels nostres drets. Tenim dret a viure sense violències masclistes. Tenim dret a ser lliures. I no us sentiu culpables per ser-ho. Si us sentiu sota amenaça, si viviu amb por, per poca que sigui, demaneu ajuda. La nostra manera de pensar, de vestir, de divertir-nos, de gaudir de la vida, mai ha de ser un argument per acusar-nos o fer-nos sentir malament. No som responsables de les agressions que rebem. Les nostres opinions, desitjos o reivindicacions són tan legítimes com les d'un home. Ningú pot dir-nos com hem de viure o què hem de fer. Només nosaltres podem decidir com volem viure i la dona que volem ser.

Novembre 2017